

- καθιστώντας την αιτιολογία του πλημμελή λόγω ουσιαστικής ανακρίβειας και εκτιμώντας εσφαλμένως το κριτήριο της γλώσσας του άρθρου 45, παράγραφος 1, του ΚΥΚ (βλ. σκέψεις 50 και 51 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης).
- 2) Ο δεύτερος λόγος αναφέρεται αντλείται από το γεγονός ότι το ΔΔΔ, κατά την εξέταση του δεύτερου λόγου ακυρώσεως αντλούμενου από παράβαση του άρθρου 59, παράγραφος 1, του ΚΥΚ και από προσβολή της αρχής περί απαγορεύσεως των διακρίσεων, κατέληξε σε, κατ' ανάγκη, νομικώς εσφαλμένη κρίση απορρίπτοντας τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως ως αλυσιτελή, καθόσον ο πρώτος λόγος δεν είχε αποδειχθεί, ενώ είχε υποπέσει σε πολλά νομικά σφάλματα κρίνοντας ότι ο πρώτος λόγος δεν είχε στοιχειοθετηθεί (βλ. σκέψεις 59 και 60 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης).

Προσφυγή της 7ης Μαρτίου 2012 — Ισπανία κατά Επιτροπή

(Υπόθεση T-109/12)

(2012/C 126/44)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

Διάδικοι

Προσφεύγον: Βασιλείο της Ισπανίας (εκπρόσωπος: A. Rubio González)

Καθής: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα του προσφεύγοντος

Το προσφεύγον ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής C(2011) 9990, της 22ας Δεκεμβρίου 2011, περί μειώσεως της χρηματοδοτικής συνδρομής του Ταμείου Συνοχής, που είχε αρχικώς εγκριθεί όσον αφορά τα εξής σχέδια: «Δράσεις που πρέπει να υλοποιηθούν στο πλαίσιο της αναπτύξεως της 2ης φάσεως του Ρυθμιστικού σχεδίου διαχειρίσεως των αστικών στερεών αποβλήτων της Αυτόνομης Κοινότητας της Εστρεμαδούρας» (CCI αρ. 2000.ES.16.C.PE.020), Αγωγοί υδάτων: «Cuenca media Getafe και Cuenca baja στην Arroyo Culebro (Δεκάνη του Τάγου — Εξυγίανση)» (CCI αρ. 2002.ES.16.C.PE.002), «Επιναχρησιμοποίηση επεξεργασμένων υδάτων για την άρδευση χώρων πρασίνου στη Santa Cruz de Tenerife» (CCI αρ. 2003.ES.16.C.PE.003) και «Τεχνική βοήθεια για τη σύνταξη μελέτης και την εκπόνηση του έργου ύδρευσης στην ένωση κοινοτήτων του Algodor» (CCI αρ. 2002.ES.16.C.PE.040),

- να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της προσφυγής το προσφεύγον προβάλλει πέντε λόγους ακυρώσεως.

- 1) Ο πρώτος λόγος αφορά παράβαση του άρθρου 18, παράγραφος 3, του Κανονισμού (ΕΚ) 1386/2002, της Επιτροπής, της 29ης Ιουλίου 2002, για τις λεπτομέρειες εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) 1164/94, του Συμβουλίου, όσον αφορά τα συστήματα διαχείρισης και ελέγχου και τη διαδικασία πραγματοποίησης των δημοσιονομικών διορθώσεων σε σχέση με τις ενισχύσεις που χορηγούνται στο πλαίσιο του Ταμείου Συνοχής, καθόσον μεταξύ της ακροάσεως και της λήψεως της αποφάσεως παρήλθε διάστημα άνω των τριών μηνών.
- 2) Ο δεύτερος λόγος αφορά παράβαση του άρθρου Η του Παραρτήματος II του Κανονισμού (ΕΚ) 1164/94, του Συμβουλίου, της 16ης Μαΐου 1994, για την ίδρυση του Ταμείου Συνοχής⁽¹⁾, καθόσον η προβλεπόμενη από αυτό διαδικασία κινήθηκε χωρίς να έχουν πραγματοποιηθεί οι αναγκαίες επαληθεύσεις.
- 3) Ο τρίτος λόγος αφορά παράβαση του άρθρου Η του Παραρτήματος II του Κανονισμού (ΕΚ) 1164/94, του Συμβουλίου, της 16ης Μαΐου 1994, για την ίδρυση του Ταμείου Συνοχής, ελλείψει διαπιστώσεως που να αναιρεί τις δηλώσεις περί τερματισμού του σχεδίου.
- 4) Ο τέταρτος λόγος αφορά παράβαση του άρθρου Η του Παραρτήματος II του Κανονισμού (ΕΚ) 1164/94, του Συμβουλίου, της 16ης Μαΐου 1994, για την ίδρυση του Ταμείου Συνοχής, καθόσον δεν αποδείχθηκε η ύπαρξη παρατυπιών.
- 5) Ο πέμπτος λόγος αφορά προσβολή της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης όσον αφορά το Σχέδιο CCI αρ. 2000.ES.16.C.PE.020, καθόσον η Επιτροπή εφάρμοσε, ως προς αυτό, κριτήρια που περιέχονται σε έγγραφο (Κατευθυντήριες γραμμές όσον αφορά τις σχετικές με δημόσιες συμβάσεις δημοσιονομικές διορθώσεις, που παρουσιάσθηκαν στα κράτη μέλη κατά τη συνεδρίαση της Επιτροπής συντονισμού των Ταμείων της 28ης Νοεμβρίου 2007), το οποίο δεν είχε δημοσιευθεί κατά τον χρόνο που οι ισπανικές αρχές προσκόμισαν τα σχετικά με το υπόλοιπο έγγραφα αλλά 29 μήνες αργότερα.

⁽¹⁾ ΕΕ L 130, 3, όπως τροποποιήθηκε από τον Κανονισμό (ΕΚ) 1264/1999, του Συμβουλίου, της 21ης Ιουνίου 1999, ΕΕ L 161, σ. 57

Προσφυγή της 27ης Φεβρουαρίου 2012 — Iranian Offshore Engineering & Construction κατά Συμβουλίου

(Υπόθεση T-110/12)

(2012/C 126/45)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Iranian Offshore Engineering & Construction (Τεχεράνη, Ιράν) (εκπρόσωποι: J. Viñals Camallonga, L. Barriola Uruticoechea και J. Iriarte Angel, δικηγόροι)

Καθού: Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

- να ακυρώσει το άρθρο 1 της αποφάσεως 2011/783/CFSP του Συμβουλίου, κατά το μέρος που την αφορά και να αφαιρέσει την επωνυμία της από το παράρτημα της αποφάσεως αυτής,
- να ακυρώσει το άρθρο 1 του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 1245/2011 κατά το μέρος που την αφορά και να αφαιρέσει την επωνυμία της από το παράρτημα του κανονισμού αυτού,
- να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η προσφυγή στρέφεται κατά της αποφάσεως 2011/783/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 1ης Δεκεμβρίου 2011, για την τροποποίηση της απόφασης 2010/413/ΚΕΠΠΑ για περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν, καθώς κατά του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 1245/2011 του Συμβουλίου, της 1ης Δεκεμβρίου 2011, για την εφαρμογή του κανονισμού (ΕΕ) 961/2010, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν, κατά το μέτρο που η επωνυμία της προσφεύγουσας περιλαμβάνεται στον κατάλογο των προσώπων σε βάρος των οποίων επιβλήθηκαν τα μέτρα που προβλέπονται από τον κανονισμό.

Προς στήριξη της προσφυγής η προσφεύγουσα προβάλλει πέντε λόγους:

- 1) Πρώτος λόγος: μη τήρηση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως, διότι οι προσβαλλόμενες πράξεις στηρίζονται σε εσφαλμένους λόγους, οι οποίοι στερούνται βασιμότητας ως προς την προσφεύγουσα.
- 2) Δεύτερος λόγος: προσβολή του δικαιώματος αποτελεσματικής ένδικης προστασίας, όσον αφορά τους λόγους στους οποίους στηρίζονται οι προσβαλλόμενες πράξεις, λόγω μη τηρήσεως της υποχρέωσης αιτιολογήσεως.
- 3) Τρίτος λόγος: προσβολή του δικαιώματος στην ιδιοκτησία, λόγω μη δικαιολογημένου περιορισμού της ασκήσεως του δικαιώματος αυτού.
- 4) Τέταρτος λόγος: παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχείρισης, καθώς η προσφεύγουσα έτυχε της ίδιας μεταχείρισης με επιχειρήσεις οι οποίες όντως συμμετείχαν στο πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν, με συνέπεια η προσφεύγουσα να τίθεται σε μειονεκτική θέση, από απόψεως ανταγωνισμού, σε σχέση με άλλες ημεδαπές ή αλλοδαπές εταιρίες που την ανταγωνίζονται σε διάφορες αγορές.
- 5) Πέμπτος λόγος: κατάχρηση εξουσίας, καθώς υπάρχουν αντικειμενικά, συγκεκριμένα και αδιάσειστα στοιχεία που αποδεικνύουν ότι, με επιβολή του μέτρου της δεσμεύσεως των κεφαλαίων, επιδιώκονται σκοποι διαφορετικοί από αυτούς που δηλώνει το Συμβούλιο.

Προσφυγή της 7ης Μαρτίου 2012 — Ισπανία κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-111/12)

(2012/C 126/46)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

Διάδικοι

Προσφεύγων: Βασίλειο της Ισπανίας (εκπρόσωπος: A. Rubio González)

Καθής: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα του προσφεύγοντος

Το προσφεύγον ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής C(2011) 9990, της 22ας Δεκεμβρίου 2011, περί μείωσης της χρηματοδοτικής συνδρομής του Ταμείου Συνοχής που είχε αρχικώς εγκριθεί όσον αφορά τα εξής σχέδια: «Διαχείριση αποβλήτων της Αυτόνομης Κοινότητας της Εστρεμαδούρας — 2001» (CCI αρ. 2001.ES.16.C.PE.043), «Υδρευση και αποχέτευση στην υδρογραφική λεκάνη του Ντουέρο — 2001» (CCI αρ. 2000.ES.16.C.PE.070), «Διαχείριση αποβλήτων της Αυτόνομης Κοινότητας της Βαλένθια — 2011 — Ομάδα II» (CCI αρ. 2001.ES.16.C.PE.026) και «Εξυγίανση και βιολογικός καθαρισμός στο Bierzo Bajo» (CCI αρ. 2000.ES.16.C.PE.036),
- να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της προσφυγής η προσφεύγουσα προβάλλει λόγους κατ' ουσία ίδιους με αυτούς που ήδη προβλήθηκαν στην υπόθεση T-109/12, Ισπανία κατά Επιτροπής.

Προβάλλεται, ειδικότερα, η έλλειψη αιτιολογήσεως της αρχής της αναλογικότητας που προβλέπει η παράγραφος 2, του άρθρου Η του Παραρτήματος II του Κανονισμού (ΕΚ) 1164/94, του Συμβουλίου, της 16ης Μαρτίου 1994, για την ίδρυση του Ταμείου Συνοχής, καθόσον η Επιτροπή παρέπεμψε απλώς και μόνον στο κείμενο «Κατευθυντήριες γραμμές όσον αφορά τις σχετικές με δημόσιες συμβάσεις δημοσιονομικές διορθώσεις», το οποίο παρουσιάστηκε στα κράτη μέλη κατά τη συνεδρίαση της Επιτροπής συντονισμού των Ταμείων της 28ης Νοεμβρίου 2007, μολονότι αυτό ουδώς αναλύει τους λόγους που δικαιολογούν τον καθορισμό των κατ' αποκοπή ποσοστών διορθώσεως που αναφέρονται σε αυτό.